

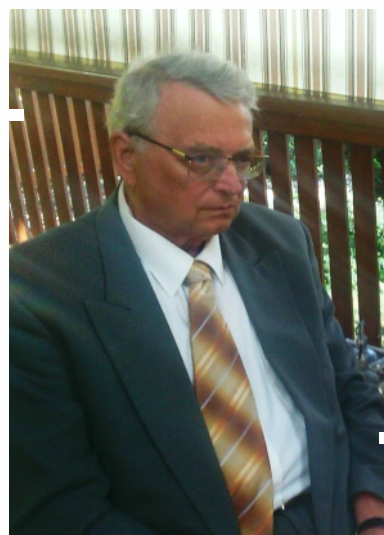
ÖRÖMHÍR

VII. évfolyam 4. szám

2020. július-augusztus

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„meg fogom neked mutatni hitemet tetteim alapján” /Jak 2,18/

Jakab apostol sorai különleges számdékkal íródtak: azt akarja bennünk megerősíteni, hogy lehetséges megvallani a hitünket életünk cselekedetein keresztül is. Márpedig ezek szerint a hit láthatóvá is válhat, ha mi a bensőnkől fakadó hitet mások elé éljük. Vagyis, ha úgy élünk, hogy a környezetünk magyarázatot kap arra, mit miért teszünk, miért úgy teszünk.

A történelem folyamán mindig nagy igény mutatkozott arra, hogy láthassuk nagy emberek mindennapi életét, hogy akiket példaképeknek tekintünk, őket is lássuk hétköznapian, álarcok nélkül. De soha nem volt nagyobb igény, mint ma, amikor televízió keresztül úgy mutatnak be életeteket, mintha az valós élet lenne. Kihhasználják azt a fajta érzékenységünket, hogy minden embert érdekel az, hogy miként élnek mások. Mivel óhatatlanul is hozzájuk mérjük életünket, magunkat. Ki kell mondanunk, elég a hamis életpéldákból, elég a mesterkelt helyzetekből és a hamis példaképekből!

Talán ezért is fontos, hogy alkalomról alkalomra, újabb és újabb emberek életéről olvassunk tanúságtévő sorokat nyári lapszámainkban, mert általuk értéket közvetítő életetekbe pillanthatunk bele. Felfedezzük azt, hogy a másik ember élete sem rendkívüli: neki sem könnyebb megélni a hitét, de nem is nehezebb, de mert a sajátja, ezért neki kell a küzdelmekben is állnia!

Nem kis feladatra vállalkozik, aki tollat és papírt ragad ahhoz, hogy személyes életéről meséljen, hitéről tanúságot tegyen. Bármelyikük elmondhatja, nagyon nehéz ezt úgy megtenni, hogy közben ne tűnjön hivalkodásnak, kérkedésnek, nagyozásnak. De nem is az a célunk, hogy mások életében bulvárszerűen vájkáljunk, nem is leplet akarunk egy-egy hívőről lerántani, hanem hitvalló életre szeretnénk bátorítani mindenkit!

Ráadásul, akik ezeket a sorokat olvassák, többnyire plébániánk területén élnek, itt laknak, és a templomban velünk együtt imádkoznak.

Így inkább egy ismerős bemutatkozásának tűnnek a következő tanúságtételek, mégis fontos, hogy életpéldájukból erőt merítsünk Krisztus követésére.

Ír benne fiatal, idősebb, családos és egyedülálló. Mert a Jézussal való élet nem csak néhányak kiváltsága, hanem minden embernek, minden korosztálynak, minden életállapotban lévőnek lehetőség. Alázattal megvallják: töredékesen, de valamit próbálnak megvalósítani abból, amit Jézus kér: „*úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék Atyátokat, aki a mennyekben van*” /Mt 5,16/.

TANÚSÁGTÉTEL

Bánfalvi Péter

Élet, hitélet, közösség

A világegyetem korához hasonlítva az én 66 évem még pillanatként sem tekinthető, mégis sok minden történt az elmúlt évtizedekben.

Az ötvenes évek közepén 9 évvel a világháború befejezését követően, de 2 évvel az 1956-os forradalom és szabadságharc előtt láttam meg a napvilágot. Szüleim ebben a politikailag nem egyszerű világban, Isten előtt is megesküdtek, illetve a zimankós időjárás ellenére elvittek a szomszéd faluban álló templomba és megkereszteltettek. Vállalták, hogy ebből akár bajuk is lehet, hiszen édesanyám a közigazgatás közkatónájaként, édesapám egy állami vállalat részlegvezetőjeként dolgozott akkor.

A hatvanas években, amikor kisiskolás voltam, nem járhattam hitoktatásra, elsődleges is csaknem felnőttkorom hajnalán lettem. A keresztény erkölcsi normák szerint neveltek, templomba nagyanyám szokott elvinni, amikor erre alkalom nyílt. Természetesen Miklós napján a Mikulás járt nálunk és a karácsonyi ajándékot is a Jézuska hozta.

A templomi szertartásokkal kapcsolatos élményeim akkor kezdődtek újra, amikor első szerelmemmel, aki

már 46 éve a feleségem, Zalalövőn a vasárnapi szentmisén találkoztam és együtt sétáltunk haza az otthonukba. A mi házasságkötésünk idején, mint kezdő pedagógus már nem rendelkezünk szüleim bátorságával, így titokban esküdtünk hűséget Isten színe előtt és gyermekeink keresztelője sem volt nyilvános. A tisztességben, erkölcsben édesapám volt a példaképem, akit fiatalon elveszítettem, de örök emlék és példa maradt a számomra.

Milyen formában találkoztam Isten közelségével? 2013 nyarán egy sebészeti beavatkozás szükségessége miatt kerültem kórházba. A kórterem „lakatlan” volt, így szabadon választhattam ágyat magamnak. Akkor nem tűnt fel, csak később, hogy egy falon függő feszület alatti ágyat választottam. Egy felirat is volt bekeretezve: „Isten segít rajtad!” Ezt sem olvastam az ágy kiválasztásakor, csak akkor tűnt fel mindez, amikor a műtét szövődeményként halálos veszélybe kerültem. Tüdőgyógyász ismerősöm szerint az csak szerencse kérdése, hogy a tüdőembóliát túléli-e valaki vagy sem. Nos, én nem hiszek a véletlenben, de az írásos üzenet és a megélt csoda magával ragadott. Azóta másként zöld a fű és másként kék az ég.

Eldongolkoztam, és számos „véletlen”, de fontos,

mondhatni életveszélyes helyzet bukkant fel emlékezetemben. Ezeket a jelzéseket fontos mérföldköveknek tekintem. Eddigi életemet a szolgálat fontossága hatotta át. Szolgálatnak tekintettem a tanári feladatokat, később iskolaigazgatóként tágabb közösséget szolgáltam, de jelenleg is szolgálatot teljesítek civil szervezetek vezetője, vagy vezetőségi tagjaként. Ebbe a mentalitásba és alázatba beleillik az egyházközségünk szolgálata.

Mit jelent számomra a mindennapok hitélete? Biztonságot, nyugalmat, a közösség szolgálatának lehetőségét és örömét. Keresztény normákat, hűséget, önzetlenséget, szolgálatkészséget.

Jó érzéssel tölt el, hogy egy fiatal, nagyon lendületes, bölcs és művelt pap által szervezett és vezetett közösség tagja lehetek. Itt mindenki hasznossá teheti magát akaratára, lehetőségei függvényében. Az egyházközségünk tagjainak többséget csak látásból ismerem, mégis úgy érzem, hogy közösséggé válunk, vagy legalábbis arra felé haladunk.

A környezetemben az Istenhívó embert tisztelik, becsülik és felnéznek rá. Én remélem, hogy ez a megítélés számomra is érvényesül. Talán voltak, akik csodálkoztak ezen, mivel a természettudományokkal foglalkozom, de ebben sem látok ellentmondást.

TANÚSÁGTÉTEL Bencze Katalin

Az én kis megpróbáltatásaim

Mivel katolikus iskolába jártam és ilyen gimnáziumba is megyek, ezért számomra nem nehéz katolikus környezetben lenni. A diákok között azért mindig akadnak olyanok, akiket egyszerűen nem érdekel a hit, akik furcsán néznek arra, aki templomba jár... ezt én is megtapasztaltam az osztályomban.

A hittant az elmúlt két évben Robi atya tanította, ezeket az órákat nagyon élveztem. Az iskolában a fontosabb ünnepek alkalmával lelki napokat szoktak tartani. Ilyenkor állomásokon szoktunk körbejárni, ahol különböző feladatok várnak minket. Valamikor csak annyi, hogy hallgassunk meg egy zenét, vagy az, hogy írjuk fel egy cédulára, amit megköszönünk Istennek. Minden évben van ilyen alkalom és a feladatok minden évben kicsit mások.

Így van ez az életben is. Minden évben más nehézségekkel kell szembe nézned. De ebben kérheted nyugodtan Isten segítségét, nem kell egyedül megbirkóznod velük.

Nekem ez az év több szempontból is kicsit nehezebb volt, mint a többi. Most kellett eldöntennem, hogy milyen iskolában végezzem a gimnáziumi tanulmányaimat. Nagyjából már 6. osztályban tudtam, hogy hova szeretnék menni, csak az jelentett némi izgalmat, hogy valóban felvesznek-e. Sokat imádkoztunk, hogy sikerüljön, mert nagyon szerettem volna oda kerülni. Az imádságnak és a várakozásnak meg is lett az eredménye. Isten meghallgatta a kérésemet: áprilisban kiderült, hogy felvettek.

Igaz, hogy ebből a szempontból sikert értem el, de az emberi kapcsolatokban értek csalódások és nem mindig alakultak túl jól. És hát... ez nagyon rosszul esett. Bár valószínűleg én is okoztam fájdalmat másoknak. A körülöttem lévő emberek változnak és változok én is. Új barátságok szövődnek, vagy éppen régiek kopnak el. Ezeket nem mindig könnyű, sőt, néha elég nehéz túllépni. Bízom benne, hogy a kapcsolatok egy része megmarad

akkor is, ha én más városban fogok tanulni.

Májusban valaki megkérdezte, hogy akarom-e majd tartani vele a kapcsolatot azután, hogy én elmenem Kőszegre. Nekem már ez a „szimpla” kérdés is jól esett. Valakit érdekel, hogy mi van velem.

Ha valami gond volt a magánéletben, akkor azt leginkább édesanyámnak mondtam el. Ő adott tanácsokat, amiket valamikor megfogadtam, valamikor nem. Néha rossz-

szul jött ki, ha nem hallgattam rá. Így leginkább ő, meg a családom segítenek abban, hogy olyan ember legyek, amilyen szeretnék.

Imádkozni is szoktunk. Minden este együtt összeül a családuknak. Mivel heten vagyunk és az öcsém 7 évesek, ezért az ima nem mindig olyan, amilyennek egy közös imát elképzel az ember. De így is meghiit, hangulatos, élvezetes. Én azokat az imákat szeretem leginkább, amiken

„csak” énekelünk, dicsőítünk. Ezért jók az imatáborok, mert ott külön van egy este a csoportnak arra, hogy így elkülönülve tudjanak énekelgetni, gitározni, együtt lenni. Amikor imatáborba megyek, akkor sokszor azt érzem, hogy jó közösségben vagyok. Ezt akkor is megtapasztaltam, amikor bekerültem, vagyis elmentem a plébániai ifjúsági közösségbe, ahol jó hangulat van és jó együtt lenni.

Kicsit visszahúzódo ember vagyok, nem nagyon szeretek szerepelni, ezért a hit felvállalása sem mindig könnyű számomra. De amikor a zeneiskolába mentem, akkor felvettem azt a nyakláncot, amin egy kereszt függ. Pedig féltem attól, ha más meglátja, leszól érte vagy engem bánt meg, de akkor igazából nem engem bánt meg vele, hanem Istent.

TANÚSÁGTÉTEL

Simon Pálné

A hit az életem része

Hívó nagycsaládban nőttem fel. Legfiatalabb voltam, hat testvéremmel együtt imádkozva tanultam meg a napi háromszori imákat. Nagyon boldog gyermekkorom volt! A faluban nem volt templom, az iskolakápolnában volt a vasárnapi mise, ami elmaradhatatlan volt. De nekem a májusi-októberi litániák voltak a legszebbek, amit egy mélyen hívó néni vezetett, áhítattal figyeltem, milyen szívből tud imádkozni. Ott tanultam meg a sok, szép Mária-éneket. Gyermekkoromban a nővéreim hangosan olvasták a Bibliát, a Szentek Életét és más, vallásos könyveket, s ezeket megbeszéltük. (A hit hallásból fakad (Róm 10.17).

Második osztályos koromban egy fiatal atya került plébániánkra, Zalacsányba, aki hitoktatásával minden gyermeket megerősített a hitében és közelebb vitt Istenhez. Markója László atya (+2006) Isten nyugosztalja –mindig szívesen elékezem rá.

Megtartottam hitemet akkor is, amikor 25 évig Budapesten éltem. A megmaradásban segített, hogy az ünnepeket mindig kis falumban, a nagycsaláddal töltöttem.

16 éves múltam mikor Budapestre mentem dolgozni, mivel otthon nem tanulhattam tovább. Betanított munkásként 3 műszakban, albérletbe éltem. Pár év múlva új munkahelyet kerestem, ahol 2 műszakban ülőmunkát végeztem. Itt lehetőségem volt tanulni, elvégeztem a Közgazdasági Szakközép Iskolát. Vállalati statisztikusként dolgoztam. Több albérletbe idős embereknel laktam, mindenben segítettem nekik így tudtam eltartási szerződést kötni, hogy lakásom legyen. Dolgoztam, tanultam és ápoltam a néni. A sikeres érettségi után a templomba mentem, hogy hálát adjak a jó Istennek és megköszönjem Szűz Máriának a közbenjárását.

A Jóisten és a Szűzanya mindig velem voltak és minden nehéz helyzetemben segítettek. Mikor életveszélyes helyzetbe kerültem, akkor is a „Most segíts meg, Mária” imát imádkoztam.

1989-ben költöztünk Zalaegerszegre. Hála Isten, vallásos lakótársak közé, akik sokat segítettek: Mária nővér, aki ovis hittan-ra vitte a fiamat, Magdi néni vigyá-

zolt rá, amikor betegségéből lábadozott.

Tíz év múlva új környezetbe kerülünk a Kertvárosba. Bekerültem (nem véletlenül) egy családos közösségbe, ahol nagyon jól éreztem magamat. Máig emlékezem, hogy Tausz Rózsikánál volt az első közösségi imaalkalom, amin részt vettem. Minden héten imaóránk volt, ahol megtanultam hangosan dicsőíteni és kérni a Jóistent.

Később egy kisebb csoport maradt és egy kedves, jószágos házaspárnál jöttünk össze hetente. Velük, Mártival és Zolival kezdtem el a napi szentmisére járást a Mindszenty Iskola Zárda kápolnájába. Ott szólított meg egy Mária Légiós testvér, hogy csatlakozzak a csoportjukhoz. Nyolc éve vagyok a csoport vezetője és úgy érzem, megtaláltam a helyemet. Hetente imaóránk van, nagyon szép imákkal és persze naponta rózsafüzért imádkozunk, és lelkileg támogatjuk az idősotthonok lakóit (Gondozóház, József Attila Idős Otthon). Nagy öröm, hogy hetente együtt imádkozhatunk, énekelhetünk az idősekkel.

A plébániai Magdalai Mária imacsoportban is hetente dicsőítjük Istent, sokat énekelünk és a Szabadulás Rózsafüzért imádkozzuk családjainkért, Egyházközségünkért, papjainkért. Mindkét közösség erősít hitünkben, egymást hordozzuk imáinkban és segítjük testvéreinket.

Ha egészségem engedi, a napi szentmisén részt veszek. Nagyon szeretem a hajnali szentmiséket, szentségimádást, keresztutat, kilencedeket, litániákat.

Óvodás a kis unokám, akit Isten felé vezetgetek, nagy öröm, amikor egyedül énekel, forgatja az imakönyvet, vagy a Bonum TV-t hallgatja.

A Jóisten adott keresztet, de erőt is hozzá, hogy elhordozzam imádságos lélekkel. Hat évvel ezelőtt volt egy nagy műtetem. Annak átvészelésében segített, hogy lelkileg felkészülve, betegek szentségével megerősítve indultam neki; a kórházban is naponta áldoztam és nagyon sokan imádkoztak értem. Isten kegyelmével meggyógyultam, így megérhettem az unokám születését! Minden szentmisémet felajánlom családomért, élő és elhunyt szeretteimért, betegeimért, jótevőimért.

Életem során több lelkigyakorlaton is részt vehettem:

némelyik a Szent Család Óvodában volt, de Szentlélek szemináriumot is végeztem a nagytemplomban. Ehhez kötődik egy emlékem: Gyógyulást kaptam betegségemre s életemben sok kis jelet és útmutatást, hogy helyesen tudjak dönteni különböző helyzetekben.

Köszönjük neked, Istenünk, hogy sok mindentől megmentettél minket, hogy megismerjünk Téged. Megismerjük életünk értelmét, hogy Tőled vezetést és az újrakezdés lehetőségét kapjuk meg Jézusban.

TANÚSÁGTÉTEL

Benkő Gergő

Büszkén vállalom, hogy keresztény vagyok

13 évesen kaptam meg a lehetőséget, hogy elmondjam, mit is jelent számomra hitben élni.

Beleszülettem, mondhatnám. Nagyszüleim, szüleim is hitben nőttek fel. Fontosnak találták, hogy én is így nevelkedjek. Pici gyermekként már templomba jártam. Szívesen mentem, néha persze hosszú volt egy helyben, csendben ülni, de nem volt ebből sosem probléma. Nem értettem persze sok mindent, ahogy most sem, de éreztem és érzem, hogy jó az, ami ott történik. Anya mindig büszke volt rám, hogy magamtól megyek, hogy vidáman megyek vele misére. Megszerettem a közösséget, a papokat.

Első osztályos koromtól járok hittanra. Kürnyek Róbert atya sokat tett azért, hogy megértsük mi az, ami fontos lehet az életünkben. Mindig biztatott, hogy ministráljak. Csak próbáljam meg. Harmadikas korban lettem olyan bátor. Nagyon megdicsért, utána már minden misén szívesen mentem oda. Az idősebb fiúk tanítottak, biztattak, nagyon odafigyeltek a kisebbekre. Aztán nem csak az atya dicsért meg, hanem a templomból kifelé menet a hívők sokasága is. Persze, hogy jól esett, még szívesebben mentem. Sokat jelentettek a ministráns találkozók, kirándulások, apró ajándékok. Családi délutánokon vettem részt a plébánián. Készültünk az ünnepekre, sokat beszélgettünk a Bib-

liáról, játékos foglalkozásokon ismerkedtünk történetekkel.

Nagy dolog volt elsőáldozónak lenni. Komolyan készülni. Jézussal találkozni. Egyre jobban megértettem, hogy fontos az imádkozás, fontos az, hogy merjünk bízni, kérni. Mindig szívesen hallgattam a történeteket a szentbeszédben. Talán gyerekként ezek a legmegérthetőbb tanítások.

Többször megyünk búcsúba, Mária-kegyhelyekre, nagyon szép alkalmak ezek. Az általam ismert és itt szolgálatot teljesítő kertvárosi papok mind nyomot hagytak bennem. Szívesen emlékezem vissza Kürnyek Róbert, Szakál Szilárd, Kovács Richárd, Takács András atyákra. Mindmind megtanítottak valamire. János atyát is nagyon kedvelem, mindent megtesz értünk.

Anya megtanított arra, hogy ne azzal foglalkozzak, hogy mások mit mondanak. Büszkén vállaljam, hogy keresztény vagyok. Segítsek, ha tudok másokon, adjak, ha tudok. Nagyon jó érzés másokon segíteni. Persze a mindennapokban én is gyakran hibázok, sokszor nem úgy sikerül valami, ez is az élethez tartozik, de fontos, hogy példát mutassunk, odafigyeljünk cselekedeteinkre. Tudom, hogy Isten is meghallgat bennünk, vigyáz ránk.

Két történetet szeretnék elmesélni:

Kb. 4 éves voltam, amikor 2 napra elmentünk nyaralni a Balatonra az unokatestvéreimmel. Abból más-

fél napot esett az eső, csak bent tudtunk játszani. Szomorúak voltunk, hogy nem tudunk strandolni. Készülődtünk ebéd után, hogy hazamegyünk, mikor anya mondta, hogy picit várjunk még. Elmentünk vele és a két unokatesómmal a közeli templomba. Imádkoztunk. Mire kijöttünk, kisütött a nap. Estig strandoltunk...

Nemrég hazafelé jöttünk autóval, mikor hirtelen egy szarvas kijött elénk az útra. Az autónk mellett megállt. Mikor lassan mi elmentünk mellette, csak akkor ment tovább. Itt is velünk volt az Isten.

Példaképem Brenner János. Mosolygós, nyílt tekintetű, nagy hatású fiatal ember volt, sugárzott belőle a jóság. Sokat foglalkozott a gyerekekkel. Nem félt. „Brenner atya egész életét végigkísérték az állandó megpróbáltatások, ennek ellenére ő mindig kiállt hitéért. Rövid, ámde annál tartalmasabb élete azt hiszem mindannyiunk számára tanulságos, példaértékű és követendő. Nemcsak az Istenbe vetett hite, hanem az egyszerű hétköznapijai miatt is.” Sírjára újmisésként jelműként került: „Az Isten szeretőknek minden a javukra válik”.

VALAKI örül nekem...

Gyermekkorom rendkívül mozgalmas volt, 1943-ban születtem, a Tatros folyó csodálatos völgyében, Erdélyben. A visszacsatolt területeknek szüksége volt szakképzett emberekre, így került édesapám Törökbálintról a gyimesközéploki vasútállomásra forgalmistának. Édesanyám pedig a gyimesbükki 25. őrházban élt, bakter nagyapámnak lányaként. 11 hónapos voltam, mikor a front 1944 őszén elérte szülőhelyemet. Menekülnünk kellett, mert akkor a vasút hadiüzem volt, így férfi felmenőimre – ha maradunk – hadifogság várt volna. Sikertült egy vagon az utolsó német hadiszerveletre csatoltatni és sűrű légitámadások közepette érkeztünk meg Törökbálintra.

Szüleim házassága rövid idő alatt zátonyra futott. Míg rajtunk civakodtak, addig én egy évet a Szegedi MÁV Fiúnevelő intézetben töltöttem. Végezetül öcsém és én apámhoz, húgom pedig anyámhoz került. Érdekes egyéniség volt nevelőanyám. Ami jó volt benne: imádkozni tanított, szigorúan megkövetelte a munkát, tanulást és járhattunk ministrálni. Akkor még latin nyelvű volt a mise, a Miatyánk, az Üdvözlégy és a közgyónás szövegére még ma is emlékszem. Ami rossz volt benne: azt vallotta, hogy egy csínyért a büntetés testi fenyítés. Ez rendjén is lenne, csak hát a módja: bokafogás és kiszámolt fenékre ütés szőnyegporolóval, melynek megnyírsága az elkövetett „büntől” függött.

Az általános elvégzése után elértem, hogy édesanyámhoz kerüljek. Itt derült ki, hogy az én hitem a ministrálás ellenére gyenge lábakon állt. Nem lettem Isten-tagadó, de eltávolodtam a vallástól, nem jártam templomba, hamar alkalmazkodtam hitetlen környezetemhez.

Istenhez való visszatérésemet fiamnak köszönhetem, aki – bár meg volt keresztelve, de tőlem nem kapott vallásos nevelést. A Zrínyi Gimnáziumba járt, mikor egy barátja elhívta hittanra, amit Bánk atya tartott. Annyira megfogták az ott hallottak, hogy járnai kezdett a ferences rendházba, ahol megismerte a többi atyát is. Köztük vált igaz hívővé. Ekkor szégyelltem el magam - nagy lelkiismeret furdalások közepette léptem át a ferences templom ajtaját, de a gyóntatószékig nem jutottam el. Ahhoz el kellett utaznom Ercsibe és elmenni abba a templomba, ahol évekig ministráltam. Meggyóntam és évtizedek óta először áldoztam. Kimondhatatlan boldog pillanataim voltak utána: éreztem, hogy VALAKI örül nekem... hogy visszatértem.

A hitemet egy csodával határos történet erősítette meg. Falun, Szabó-hegyen volt hétvégi házunk, oda jártunk ki hetente többször. Nyáron egyszer csak elém tántorgott a feleségem: azt mondta, hogy megcsípett egy méhecske, majd összeesett. Megrémülve tuskoltam be az autóba, vittem anyósom házához. Ott kivettük a kocsiból, eszméletlen állapotban a földre fektettük. Hívtam a mentőket, majd rohantam vissza a hegyre, bezárni a házat. Mint az örült, a kanyart két keréken vettem és

egész idő alatt Szűzanyának könyörögtem, hogy segítsen. Visszaérve azt láttam, hogy egy rokon, aki már nagyon régen járt nálunk, a feleségem mellett térdelt, majd papír zsebkendővel benyúlt a szájába, kihúzta a nyelvét és türelemmel tartotta. E nélkül ő akkor megfulladt volna a súlyos allergiája miatt.

A mentők 5 perc múlva érkeztek – még fél óráig nem indultak el – akkor került feleségem szállítható állapotba. Szűzanya meghallgatta kérésemet és én ezt naponta imával megköszönöm.

Egészségi állapotom, rossz hallásom és persze bűneim miatt visszahúzódó vagyok, de nagy öröömre szolgál, hogy János atya segítségével eljuttathatom rímbe faragott gondolataimat a plébánia hívő-közösségéhez.

Galambos István

Kezdet és vég Istenről

Ő mindannyiunk Atyj**A**

Azt állítja az Írás

Zengi ajkam, mert iga**Z**

Irgalmas - s hatalmas erej**E**

Segít, ha akarod – rád vár**R**

Találkozhatsz bárhol ve**LE**

Engedi lelkébe lelked**T**

Nem méri kinek mennyi a vétke**E**

Ő csak azt kéri: tarts bűnbánato**T!**

Életmorzsák – Szeretetmorzsák

Gyakran eszembe jut a kérdés: Mit jelent hívőnek lenni? Hogyan élem meg a hitemet a hétköznapi napokban? Most a karantén idején még inkább foglalkoztatnak ezek a gondolatok. Életem néhány mozzanatán keresztül – a teljesség igénye nélkül – talán tudok válaszolni az önmagam számára is feltett kérdésekre. A választ a készülő Életmorzsák - Szeretetmorzsák című írásomból mérítem, amelyet unokáimnak és „leendő” dédunokáimnak ajánldékozom, hogy egy kicsit „más-képp” is emlékezzenek rám. Szeretettel osztom meg életem néhány pillanatát az **ÖRÖMHÍR** olvasóival.

Hívő családban nevelkedtünk húgommal, a szüleink, nagymamám és nagynéném őszintesége, szeretete vett körül minket. Szüleim becsületes és szorgalmas életükkel mutattak példát, így hamar önállóvá váltam.

Nagy tisztelettel emlékszem apáca nagynénémre, Veronika nővérre, aki az 50-es évek elején került hozzánk. Az ő szeretetteljes lényeg egyike meghatározó mozzanata volt gyermekéveimnek. Sohasem mondta, hogy imádkozzunk, mégis a legtöbb imát tőle tanultam. Életével mutatott példát és elindított a hívő emberek útján...

Aztán Süle Ferenc, a salomvári plébános, akitől a Bibliám származik, szintén személyes példájával mutatott utat.

Ötödikes koromban határoztam el, hogy tanár leszek, osztályfőnököm, Ida néni szeretettette meg velem a magyar és egyetemes irodalmat, valamint az orosz nyelvet. Sokszor mondta, hogy higgyek magamban és sikerülni fog. És sikerült! Tanári pályám során sok jó embert ismertem meg, tanítványaim között van orvos, tanár, pap, államtitkár, ápolónő, nyomozó, bolti eladó és még sorol-

hatnám... Emlékszem arra, amikor az első középiskolás osztályom ballagását az olai templomban kezdtük hálaadó szentmisével. Talán az akkori fiatalokban is elindult valami: nem volt kötelező eljönni, mégis mindenki ott volt.

Az örömök mellett az élet terheket is rakott rám. Gyermekként és felnőttként is értek csalódások, voltak megpróbáltatásokkal teli éveim, amikor haragudtam a világra, eltávolodtam Istentől, dühös voltam, hogy miért mért rám ilyen nagy csapásokat, nem láttam kiutat a saját kelepceből. A bajt nem Isten okozta, hanem én magam. El kellett jutnom odáig, hogy ezt felismerjem! Sokat vívódtam! A 70-es években tanárként nem lehetett nyíltan templomba járni, de a hátsó padban mindig volt szabad hely.

A párkapcsolatom révén egy időre ismét eltávolodtam Istentől, de esti imáim mégis kapaszkodót nyújtottak. Aztán egy súlyos műtét után végleges döntést hoztam, ennek az elhatározásnak köszönhetően most nyugodt, tartalmas életet élhetek szerettem körében. Az idevezető út elég göröngyös volt, sok-sok bukta-tóval.

Sokat segített Bánk atya abban, hogy visszatérjek a biztos útra: *„Szíved minden bizalmát Istenbe vedd”, „Minden utadon próbáld fölismerni, akkor egyenessé teszi ösvényedet.” (Péld3:5,6)* Így lett számomra a görbe útból egyenes!

Vívódó ember vagyok, néha „túl-gondolom” a dolgokat, aztán megnyugszom, és „a világomban minden rendben van.”

Az újabb hitbeli megerősítést János atyától kaptam, amikor megbízott a Szívhang műsor összeállításával. Másfél éve szerkesztjük az irodalmi műsort szerkesztő társammal, Pesti Lászlóné Terézzel. Az atya hitt bennünk, hogy jó gazdáik leszünk a műsornak.

Büszke vagyok a gyermekeimre és az unokáimra, akiktől még most is tanulok, mert tanulni sohasem késő!

Hálát adok a Jóistennek, hogy mindig erőt és hitet ad abban, hogy a nehézségeket, bajokat le tudjam győzni, és szerettem között lehessenek még sokáig.

Istennel nem vagyunk egyedül házasságunkban, családjunkban, közösségeinkben

2008-ban ismerkedtünk meg, egyetemi éveink alatt Sopronban. Zsolti mélyen hívő, rendszeresen templomba járó családból érkezett, mi pedig ünnepeken és amolyan megszokásból jártunk az Úr házába. Megismerkedésünk során sokszor elvitt magával, és ezeken az alkalmakon érintett meg először igazán a szentmise „varázsa”. Ekkor vált számomra is világossá, hogy melyik az az út, amin elkövetkezendő, közös életünkben Vele együtt szeretnék járni, és ezt szeretnénk továbbadni leendő gyermekeinknek is.

2010-ben (éppen 10 éve) volt az esküvőnk, amely igen nagy létszámú 220 főre sikeredett. Ezen jelen voltak családunkon, barátainkon kívül, régi közis társak, valamint Zsolti bencés gimnáziumi osztálytársai is. A nagy napunk igazán jól sikerült. A nagy létszám ellenére nagyon bensőséges, vidám, szép esemény volt, nagyon nagy kegyelemként éltük meg.

Ősszeköltözésünk után egy évre megszületett első gyermekünk, Zsófi. Őt követte 3 év múlva Barni, és a tavalyi évben közénk érkező Esztikénnel lett teljes kis családjunk (legalábbis egyenlőre).

Ezek alatt az évek alatt együtt nagyon sok mindenen keresztülmentünk, szépen összecsiszolódtunk, és ha voltak is pillanatok, mikor elengedtük egymás kezét, rájöttünk, hogy együtt, a Jó Istennel karöltve minden sokkal könnyebb. Van kivel a nap végén megosztanunk örömeinket, bánatainkat. Zsolti nagypapájától, Laci bácsitól kaptunk egy nagyon szép bibliai részt nászajándékkul, az Efezusiakhoz írt levél 4,26-os intelmét: „*A nap ne nyugodjék le haragotok fölött*”. Fontosnak tartjuk, hogy a problémákról beszélni kell. Időt és figyelmet kell adni a másiknak rohanó mindennapjainkban.

Gyermekeinket is ezen az úton terelgetjük Isten országa felé. Nagy öröm, és büszkeség látni nyiladozásukat, életük apró megpróbáltatásait, melyekért esténként együtt adunk hálát, inkább kötetlen imáink során. Ezek úgy zajlanak, hogy a mese után elmondjuk az esti imádságot, majd néhány mondatban, mindenki felidézi azt, hogy azon a napon milyen jó dolog történt velem, – ezért hálát ad – majd felsorolja esetleges kéréseit, kívánságait is. Megtanulták azt, hogy a Mennyei Atyánkhoz bármilyen élethelyzetben fordulhatunk, legyen szó hálaadásról az asznapi matek ötösért, vagy kérésről, hogy pl: gyógyuljanak meg a betegek. Jó megtapasztalni, hogy a gyerekek tudnak imádkozni esetlegesen azokért is, akik megbántották őket. Ebben nekünk felnőtteknek is talán ők lehetnének a követendő példa.

Kicsi koruk óta szívesen segítkeznek nekünk a házi munkában, és a ház körül zajló tennivalókban is. A napi rutin során mindenkinek meg van a maga kis feladata az állatok körül, így felelősséget is éreznek irántuk. Együtt serénykedünk a veteményes kertben is, aminek gyümölcsseit is velük takarítjuk be. Jó érzés a szorgos kezek

terményeit viszont látni asztalunkon, melyekért minden alkalommal hálát adunk a Teremtőnek.

Fontosnak tartottuk, hogy az itthoni vallásos nevelésük összhangban legyen az intézményes neveltetésükkel is, éppen ezért nem is volt kérdés hogy már a kezdetektől katolikus intézménybe írassuk őket. Zsófi és Barni a Szent Család Óvodában töltötték, illetve töltik óvodás éveiket, Zsófi pedig már a Mindszenty József Általános Iskola és Gimnázium falai között tanul. Az óvodában, és az iskolában is napjuk minden kis mozzanatát, tevékenységét belengi a Jóisten jelenléte. Napközbeni közös imákon, elcsendesedéseken, szentmiséken keresztül is velük van a Jóisten. Az óvó nénik, tanító nénik tettei, személyisége is ezt a nyugalmat, szeretetet és biztonságérzetet sugározza a gyerekeknek.

Vasárnapjaink elengedhetetlen része, hogy együtt megyünk Szentmisére, és a gyerekeket is visszük magunkkal születésük óta. Fontosnak tartjuk, hogy ezt a mintát magukkal vigyék elkövetkezendő életükre is. A szertartásokon Barni a legtöbbször ministrál is. Nagy örömmel és büszkeséggel tölt el bennünket lelkesedése, igyekezete.

A plébániához tartozó Fialat házások közösségébe járunk, melyet 7 család alkot. Minden családnak óvoda, illetve iskolás gyermekei vannak, ezért élethelyzeink is hasonlóak. Közösségi alkalmaink általában egy kötetlen résszel indulnak, ahol elmeséljük, hogy az

elmúlt hetekben mi minden történt családjaikban. Ez után általában János atya hoz egy témát, amely az aznapi, heti ünnephez, vagy egy szentírási részhez kötődik. Megosztjuk ezzel kapcsolatban egymással gondolatainkat, esetleges kérdéseinket. Különleges alkalmat is tartottunk már. Jártunk együtt az Arborétumban

szalonnát sütni, és öltöztünk már be farsang alkalmából családonként. Jó érzés közösséghez tartozni, segíteni, támogatni egymást jóban és nehézségek közepette is. Ezek az alkalmak is segítenek felismerni, hogyan gondoskodik rólunk szeretettel Mennyei Atyánk.

TANÚÁGJTÉTEL

Tarr Tibor

Damaszkuszi útjaim

Amikor megkaptam János atya felkérését, megörültem, azután elbizonytalanodtam, mit tudok kerek mondatokban megfogalmazni magamról. Mégis szükségét éreztem annak, hogy leírjam a gondolataimat.

Tarr Tibor nyugalmazott honvédőrnagy vagyok. Keresztény családba születtem 1947-ben. Szüleimmel, nagyszüleimmel és kettő testvéremmel rendszeresen templomba jártam. Nem kételkedtem Istenben, hittanra jártam, ministráltam. Ám következett addigi kis életemben egy fordulat.

1960-ban jutalomként őrsvezetőképző úttörőtáborban mehettem – Salomvár Kurtamajorba. Jobban szerettem volna Balaton-parti táborba kerülni. Iskolánk tanítója, aki fiatalon falum kántortanítója volt és tanította még a szüleimet is, elkísért a táborba. Mielőtt átadott a táborvezetőnek, azt mondta: „Ha kérdezik jársz-e hittanra – ne hazudj”. Nem kérdezték, de ott mondták és hallottam először, hogy nincs Isten. Itt indult el a kettős nevelésem. Naponta kiképzés volt, zászlófelvonás, a 12 pont magyarázata, és így tovább. Hazaérkezve lelkesen elkezdtem szervezni az úttörőőrs életét, de a hitoktatásról sem maradtam el.

Tanév végén kiváló úttörő jelvényt és oklevelet kaptam. Utolsó hittanórán rózsafüzért adott a plébános úr elismerésként. Édesanyám egy régi keretbe tette az oklevelet, felakasztotta az első (tiszt) szobába a falra és rálógatta a rózsafüzért (az olvasót, ahogy felénk mondták).

Középiskolát Zalaegerszegen végeztem. Egyre távolabb kerültem Istentől és a szülői háztól. Engem is

megérintett a KISZ, ugyan nem volt funkcióm. Hivatásos katona lettem, a katonai igazgatásban (KIEG) dolgoztam. A KIEG (Kiegészítő Parancsnokság) az államosított Ferences Rendházban működött. Miután visszakapták jogos tulajdonukat a Ferencesek, a visszaalakítást követően Bánk atya meghívta a korábban ott dolgozókat. Az udvarra tekintő földszinti hajdani irodámból egy szerzetes atya celláját alakították ki. Megrendítő, örök élmény ez számomra. Az úgynevezett politikai oktatások eredményeként materialista gondolkodóvá váltam, tagja lettem a pártnak. Ismereteim csak egy irányból bővültek. Szolgáljon tanulságul az én kanyargó életutam a ma élő hithű fiataloknak, hogy ugyan Isten útjai kifürkészhetetlenek, de mély alázattal, rendíthetetlen hittel Isten útját kell járni.

Lelki vívódásaim az 1980-as években kezdődtek. Figyelemmel kísértem a világ dolgait, az események között kerestem az összefüggéseket. Nagy hatással voltak rám a lengyel történések, II. János Pál pápa a világot átölelő hittérítő tevékenysége: „Ne féljete”. Egy ötgyermekes édesapa – civil munkatársam – hatására sok év után elmentem szentmisére. A megszólaló orgona hangjára folyt a könnyem, feltörték gyermekkori emlékeim.

Visszaemlékezve, talán ez egy jel volt. Mélyen elgondolkodtam, imádkozni kezdtem, úgy éreztem vissza-indultam az én damaszkuszi utamon – Jeruzsálem felé.

Környezetem csodálkozott, hisz még aktív katonatiszt voltam. Nem volt egyszerű a helyzetem. Újra templomba járó lettem, de egy idő

után elmaradoztam. Nem volt elég bátorságom, elszántságom a lelki megtisztuláshoz.

20 éve Bazitára költöztünk. Itt kezdtem ismét templomba járni. Ráleltem egy családi közösségre. Számomra fontos, hogy a hitemet vasárnaponként együtt élhetem meg a szülőfalumhoz hasonló környezetben élő hívekkel. Hosszú idő után János atyának gyóntam meg bűnemet.

János atya közvetlensége, a mindennapokhoz is kapcsolódó prédikációi, szentbeszédei nagyban segítik, hogy teljes szívemből hívó, bűnbánó ember legyek és maradjak. Imáimba foglalom Őt, kérve Istent védje meg minden féle földi kísértéstől, hogy sokáig hirdethesse az evangéliumot a Teremtő dicsőségére.

Közösségben lenni

A hitemről nem könnyű feladat vallani: a közösségekben, ahová járok és a családom körében imádkozva érzem magam legközelebb a Jóistenhez.

Vallásos családban élek, két testvérem van egy húgom és egy bátyám. Édesanyám és édesapám mindig arra törekedtek, hogy a napjaink telis-tele legyenek szeretettel és a Jóistennel. Mindig keresztény közegben éltem, a Szent Család Óvoda nyuszi csoportjába jártam, majd a Mindszenty József Általános Iskolában folytattam a tanulmányaimat, elsőáldozó is ott voltam. A családommal minden vasárnap elmegyünk a szentmisére. Kis koromban úgy tartottam, hogy a mise legjobb része a prédikáció, mert ilyenkor leülhettem és játszhattam a mintás hajcsatjaimmal. Ma már jobban figyelek és a misén és több időt fordítok Istenre.

Nagyon szeretem azokat az alkalmakat, amikor a család összegyűlik a nappaliban és együtt imádkozunk a házioltárunknál, ami egy keresztből és néhány szentképből áll. Ilyenkor mindenki megfogalmazhatja a saját kis kérését vagy köszönetét. Ezekbe az alkalmakba a sokáig maradó vendégeket is be szoktuk vonni.

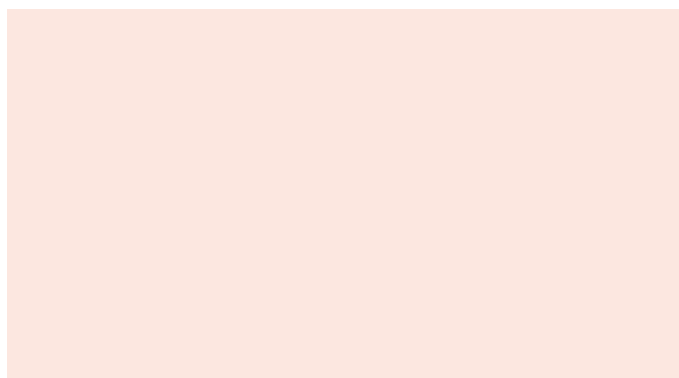
A legtöbb időt a családommal és a barátaimmal töltöm. Nagyon szeretem azt a pár órát, amit a barátaimmal tölthetek a köziben. Mindig várom a hétfői közii alkalmat, amikor végre egy unalmas és nyomasztó hét után találkozhatok a közis barátaimmal. Azért szeretem ezt a néhány órát, mert ilyenkor bátran beszélhetek magamról és a hitemről, nem kell félnem, hogy kinevetnek vagy kigúnyolnak. A közit mindig feldobja valaki, vagy valami: játszunk, imádkozunk, beszélgetünk, vagy éppen filmet nézünk. Az imádkozás közben se érzem soha úgy, hogy el kellene rejtenem a hitem, mert olyan emberek között vagyok, akik ugyanúgy hívők. Szeretem ezt a közösséget, mert itt bátran megnyílhatok.

Szerintem a családdal és a barátokkal töltött idő a legértékesebb, ezért is szeretem annyira az Olajfa Közösség nyári táborát, amelynek a szüleim révén vagyok tagja, és az Imatábort. Az Olajfa köziben hét család van és a nyári táborban sokat kirándulunk, énekelünk, minden reggel szentmise van, amit Laci atya szokott tartani. Nagyon szeretek velük együtt lenni, általában a kisebb gyerekekre szoktam vigyázni. Az Imatábor, bár csak néhány nap a nyárból, de mégis úgy érzem, hogy testileg és lelkileg is feltölt. Ez a tábor nagyon jól meg van szervezve és mindig új élményekkel térek haza. Nagyon jó azt látni, hogy egy pap olyan közvetlen tud lenni, mint János atya és Tamás atya a táborban. Ebben a táborban rengeteg lehetőséget kaptam: csiszolhattam a baráti kapcsolataimat, új barátokat szerezhettem. és ami a legfontosabb, hogy közelebb kerülhettem Istenhez.

A táborok fontosak az életemben, de mégis az az igazság, amikor a család elmegy nyaralni. Ezt egyszer édesanyámnak fogalmaztam meg, hogy persze jó táborba menni, de mikor megy a család magában nyaralni, amikor nem kell senkihez alkalmazkodni, nincs napi-rend, nincs iskola és munka, csak a felhőtlen együttlét. Azóta szüleim különösen is ügyelnek arra, hogy ez ne maradjon el.

Számomra nagyon fontos, hogy közösségben lehessenek más, hasonló gondolkodású, hívő emberekhez, mert úgy érzem, hogy így jobban fejlődhet a hitem és itt érzem igazán a Jóisten közelségét.

Kezdő lépések a hit útján

„Az Úristent nem az érdekli, hogy mennyit tettem, hanem, hogy hogyan tettem. A szívemet nézi semmi mást.” Ez a XXIII. János pápától vett idézet segít tükörbe nézmem.

1941. március 6-án, három napos koromban, boldog szüleim és a rokonság jelenlétében megkeresztelték. A keresztségben a Zsuzsanna Mária nevet kaptam. Szüleim milyen hívő tagjai voltak az egyház közösségének. Ekkor még mindenkit boldogság járt át. Az öröm azonban nem tartott sokáig. 9 hónapos voltam, amikor édesanyám meghalt. Utolsó kérése édesapámhoz szólt, és rám vonatkozott: „Ha esze lesz, tanítsd!”

A tragédia megrázta mindkét családot. Ez időtájt már egyre erősödött a háború szele. Celldömölkre kerültem apai nagyszüleimhez. Nagymama tanított beszélni és imádkozni is, nagyapám szívesen mesélt kalandos utazásairól. Mozdonyvezető volt, aki a gőzöst sokszor vitte a régi magyar-román határig. A mese világát is ő ültette belém.

A vasárnapi szentmisén való részvétel náluk tanultam el. Apám Nagykanizsára került és az adóhivatalban dolgozott. Rövidesen behívták katonának. Váratlanul és gyorsan megnősült, így akart rólam gondoskodni.

Nagymama elvitt hát Kanizsára. Sokszor láttam, hogy könnyes a szeme. Egyszer elővette varrós dobozát, amivel azonnal felkeltette a kíváncsiságomat. Biztosító tűre felfűzött egy medált, amin Jézus, a másik oldalán Szűzanya képe volt. Egy piros szívecskét is ráfűzött, aztán édesapám zubbonyának bélést bevágta és az „útravalót” belevarrta. „Ez megvédi apádat”- mondta, aztán a mutatóját a szája elé téve jelezte, hogy titok, csak kettőnk titka.

A felső templomba jártunk szentmisére. Nagymama oktatott: „Kér

a Szűzanyát, hogy segítse haza édesapádat!” Ő beült egy padba én pedig megkerestem Szűzanya szobrát és hangosan mondtam a kérésemet. A kérés meghallgatott.

Anyu igyekezett megfelelni az elvárásoknak, bár neki sem lehetett könnyű. 1945-ben megszületett a húgom, én ismét öreg szüleimhez kerültem. Nagypapa nyugdíjas lett, így Csingerbe költöztek a lányukhoz.

Érdekes házban laktunk. Az alsó szinten a plébános úr lakott, a közepén a nagynéném és a férje, a padlástérben nagyszüleim és én. Tisztelendő bácsink gyakran feljött hozzánk. Kedves volt, beszélgetett velem is, főleg a kis Jézusról mesélt. Vasárnap mindenki kiöltözött és mentünk a misére. Elámultam, mert az iskola egyik termében kötöttünk ki. Beültünk a padokba és egy hatalmas szárnyas ajtó kinyílt és láthatóvá vált az oltár, Isten egyszerű birodalma.

Csinger számomra világ legszebb helye volt. Igaz a háború nyomait sokáig magán viselte, ám a hegyek, az erdők, a mezők sok szép élményt adtak. Nagyapám szívesen kirándult velem. Nagyapa esténként a Szabad Európa rádiót hallgatta, ami bűnös tevékenységnek minősült. Zavarták is rendszeresen az adókat, így csendben kellett lennem, ha a rádiót bekapcsolta.

Nemsokára eljött az idő, amikor a tanulásomról kellett döntenem. Az első osztályt a nagykanizsai Notre Dame iskolájában, Alfonza nővér tanítványaként végeztem. Angyalt láttam benne, akinek köszönhetően az első szentáldozás szentségében részesülhettem Úrnapján. Nem gondoltam, amikor a bizonyítványomat a kezembe adta, hogy 1992-ig nem találkozom vele.

A Vécsey Általános Iskolában folytattam a tanulást, hittan órára az Alsótemplomba jártam. Itt találkoztam a mindannyiunk kedvenc Tiszi bácsijával. Fiatal pap volt, akít

egyik társunk nevezett el így izgalomban. Nagyon szeretett minket, mi pedig buzgó odafigyeléssel hallgattuk hitünk tanításait.

1950-ben öcsém született, és még abban az évben Zalaegerszegre költöztünk. A következő év az ő betegkedésével kezdődött. Tehéntejtől kapott fertőzést és akkor még Magyarországon nem lehetett kapni penicilint. Nagybátyánk sógora Amerikából küldött injekciót, ami meggyógyította őt.

Nagymama ebben a helyzetben is segített. Elvitte öcsémet a Ferences templomba, hogy megkereszteltesse, engem is magával vitt. Mivel a hivatalos keresztszülők nem voltak ott, én tarthattam öcsémet a keresztség alá. Öcsémmel 44 év múlva bekövetkezett haláláig szereteteli kapcsolatunk volt. Máiig imádkozom érte és családjáért.

Az általános iskolát Zalaegerszegen fejeztem be, nagyon érdekelt az irodalom, rengeteg könyvet olvastam. Hivatalos hittan tanítás nem volt azokban az években, de szentmisére még lehetett menni. Tanulmányi eredményem általában jó volt, de csak 8. osztályban lettem kitűnő. Anyu azt akarta tanuljak gyors- és gépirónak és menjek dolgozni, de apám az édesanyámnak tett ígéretét teljesítve a tanítóképzőt

javasolta nekem. Isten segítségével a felvételin jól szerepeltem, így bekerültem a zalaegerszegi Teleki Blanka Tanítóképzőbe. Akkor már nyoma sem volt a zárdának. Mindent el lehetett tüntetni, de azok a falak sugároztak! A gyakorló iskola tanítóit sem tudták mind lecserélni. A légkör a szeretetre nevelt. Kiváló tanáraink voltak. Szerencsés Rudolf, aki hős lett, emléktáblája az iskola falán található.

1960-ban sikeres vizsga után megkaptam az oklevelet és november 11-től a Csácsbozsoki Általános Iskolában tanítottam, többnyire első osztályosokat. Az iskola tanári kara összetartó, szívvel-lélekkel megáldott emberekből állt. Ha rajtam múlt volna, nyugdíjas koromig ott maradok. De akkoriban nem úgy mentek a dolgok. Elhelyeztek a Petőfi iskolába úttörőcsapat vezetőnek.

Ami ezután jött, azt csak 3 évig bírtam. Ötödik és hatodik osztályban tanítottam fiúknak technikát. Máig sem értem, miért kellett sütőtepsit hajtogatni vaslemezből. Esténként öcsém korrepetált. Itt bíztak meg azzal, hogy készítsek az

iskola bejáratához egy jelmondatot. Gondoltam, ha Petőfi az iskola a mondat is tőle legyen: „Sors nyiss nekem tért, hogy hadd tegyek az emberiségért!” Nos, amit ezért kaptam végképp betette a kaput.

1972-ben (miután kértem a munkahelyváltást) áthelyeztek az akkori Kilián iskolába, Hála Istennek ismét alsóban taníthattam. Folyamatosan képeztem magam és szívesen vettem részt az iskola sokszínű munkájában. A városban elsőként létrehoztam a kölyök-klubot, amely célja az volt, hogy a veszélyeztetett gyerekeknek tartalmas délutáni és hétfégi elfoglaltságot adva távol tartsa a csavargástól.

Munkával teli húsz év után tudtam meg, hogy az apácák visszakapják a zárdát és tanárokat keresnek. Nagyon dobant a szívem. Pár nap múlva találkozóra mentem a nővérekhez. ott találkoztam újra Alfonza nővérral. Ma is könnyezem, ha erre visszagondolok. Ezután már nem volt kérdés, csak erős elhatározás, hogy ott taníthassak, ahol Isten is karja, ahol felhasználhatom azt a

sok tapasztalatot, amit évek során gyűjtöttem.

Titokban szerveződött az iskola és három első, egy második és egy harmadik osztály, 10 lelkes pedagógus vezetésével kezdte meg a 1993/94-es tanévet. Igazgató Tarzicia nővér lett. Őszinte meglepetésemre felkértek a helyettesi posztra. Felsorolni is nehéz lenne mindazt, amit közös erővel véghezvittünk.

Munkával teli évek után elérkezett nyugdíjazásom. a rend vezetősége méltatta 37 éves pályám munkáját és a Szent Gellért díj II. fokozatával, ezüstéremmel jutalmaztak.

Nyugdíjas éveimet is aktívan élem, bár egészségügyi problémáim nehezítik a helyzetemet. Csatlakoztam az új Kertvárosi templom kis közösségéhez, ahol együtt imádkozunk papjainkért, egyházunkért, országunkért.

A vírusveszély elzártságot okozott. Hálásan köszönöm és érte mondtam imádsággal hálálom meg János atyának, hogy felkeresett, gyóntatott és megáldoztatott. Isten fizesse a jószágát!

Karáth Istvánné:

Boldogasszony Anyánk!

Boldogasszony Anyánk,
Magyarország Égi Királynéja,
kérünk, véd meg országodat.
Terjeszd ki fölénk védő palástodat.

Vírus bitorolja
Szentséges Koronád,
kérünk segítsd meg
Szép Magyar hazánk!

Óvd meg kérlek
idős népedet, és
segítsd, hogy megvédjük
az ártatlan kisdedet.

Adj elég kitarást,
hogy legyen hozzá érőnk,
imádkozunk hozzád
drága égi jőtevőnk.

Óvd meg, véd meg
minden Hívedet,
imánk vigye a világba
Áldott, Szent neved.